

man undlod nu at tage sit Standpunkt. Derjom det i dette Øjeblik var muligt at undgaa at tage afgørende Bestemmelser om dette Spørgsmaal, Viborg Banestations Flytning eller ikke, saa vilde jeg anse det for meget heldigt — og jeg for mit Bedkommende har intet derimod — at man sthyder det Spørgsmaal ud, thi jeg spoler mig overbevist om, at jo mere denne Sag bliver Genstand for Undersøgelse og Overvejelse, desto mere vil man komme til Erkendelse af, at det er det eneste fornuftige at foretage denne Flytning af Stationen. Det er noget, der i Længden vil fremfalde megen Fortrydelse hos dem, der have Ansvaret derfor, om man nu anvender 4 til 500,000 Kr. paa at lappe Banegaardsforholdene der, som alligevel aldrig kunne blive ordnede paa den Maade. Men Ulykken er jo, at, som Sagen nu en Gang foreligger, maa man tage sit Standpunkt. Man kan jo ikke stemme imod det Vædringsforslag, der er fremkommet om at bevilge ca. 200,000 Kr. til Stationens Flytning, uden at man dermed slaar fast, at den ikke skal flyttes, uden at man derved slaar fast, at disse 4—500,000 Kr. skulle anvendes paa at udvide Stationen paa det nuværende Sted, og har man en Gang gjort det, saa kan man selvfølgelig ikke godt komme bort derfra; i alt Fald bliver det meget dyrere, og der bliver altsaa saa meget mindre Udsigt til at komme bort derfra. Det er jo Ulykken, at man maa tage sit Standpunkt. Som sagt jeg for mit Bedkommende vilde intet have imod, at man stod Spørgsmaalet fra sig, at man lod det staa til Efteraaret til nærmere Undersøgelse, og jeg for mit Bedkommende vilde føle mig beroliget, hvis den ærede Minister vilde udtale i Dag: Jeg skal ikke antage den Afstemning, der finder Sted i Dag, hvad enten den gaar i den ene eller i den anden Retning, for at være bindende; jeg skal gaa ind paa at gøre Sagen til Genstand for nærmere Overvejelse, og kommer jeg til det Resultat, at de Grunde, der anføres til Fordel for Stationens Flytning, virkelig ere gode og gylbige, og kommer jeg til det Resultat, at Udgiften ikke bliver større end de Herrer anføre, saa skal jeg ikke modsætte mig Flytningen. Hvis den ærede Minister vilde udtale det, vilde jeg for mit Bedkommende ikke forlange mere, thi jeg vilde da føle mig ganske tryk overfor, hvad Fremtiden vilde bringe. Jeg tror i øvrigt, at der foreligger tilstrækkeligt Materiale i Øjeblikket til at danne sig en Forestilling om, hvordan Sagen hænger sammen, men jeg vil gerne tro, at ikke alt, hvad der saaledes ligger for, er bekendt for alle de ærede

Medlemmer, og det er høist naturligt, at det ikke kan gøre det. Der er Spørgsmaal om at forflytte Stationen fra det sydøstlige Hjørne, et Sted, hvor den ligger indeklemmet mellem Jordvælde, Vand og Sø i den nedre Del af Byen og til det sydvestlige Hjørne, som ligger paa Høide med saa at sige hele Byen, og hvorfra Udgangen til Byen er meget lettere og nemmere. Man behøver kun at kaste et Blik paa Kortet, i alt Fald paa et Kort, jeg har for mig i dette Øjeblik — men det er maaske de færreste af Tingets Medlemmer, der have haft Lejlighed til at gøre sig bekendte dermed — for at se, hvor urmeligt det er at man maa foretage denne Volte for at komme ind paa Aalestrup-Retningen, i Stedet for at gaa den naturlige Vej tværs over. Det er urimeligt ikke blot at lade Banegaarden ligge der, men ydermere at udvilde den og gøre den dyrere og kostbarere paa et Sted, som den ligger i den Grad i en Afkrog, som den nuværende Banegaard ligger, saaledes at man, hvad enten man kommer nord eller syd eller vest fra, skal, naar man skal forbi Viborg og vil videre frem i modsat Retning, køre frem og tilbage. Kommer man fra Aarhus, og man vil til Skive eller til Aalestrup, nord paa, skal man en stor Omvej, og ligeledes naar man kommer fra anden Side. Enhver, der kaster Blikket paa dette Kart, maa paa første Haand sige, at det er urimeligt at have Banegaarden liggende paa denne Maade; enhver vil absolut sige, det er det eneste naturlige at flytte Banegaarden, derved bliver Forbindelsesforholdene meget naturligere og meget bedre. Men saa siger man fra en Side: det er saa dyrt. Det ærede Medlem, som plejer at være Ordfører for Mindretallet i Finansudvalget og plejer at sidde her foran mig (Scharling) — jeg beklager, at han ikke er tilstede i dette Øjeblik — endte med at sige om dette Forslag, at han og et Par Meningsfæller ikke kunde tiltræde det, fordi det var opløst, at det vilde blive saa dyrt, og fordi Ministeren i ethvert Tilfælde bør høre Sagen frem. De to Argumenter falde sammen; thi naar Ministeren ikke er med til Forslaget, men i alt Fald maa modsætte sig det, antager jeg, at det er af finansielle Grunde; Grunden er altsaa en: det er for dyrt. Nu kan jeg meget vel forstaa, at denne „lille runde Million“, som den ærede Minister talte om i Gaar, maa summe om Dreene paa Fjeld; man tænker sig en grulig stor Udgift. Men det har saa sin egen Sammenhæng med denne „lille runde Million“. Det, som den ærede Minister har sagt, er jo ikke dette, at det vil koste en lille rund Million at flytte Banegaarden; det har